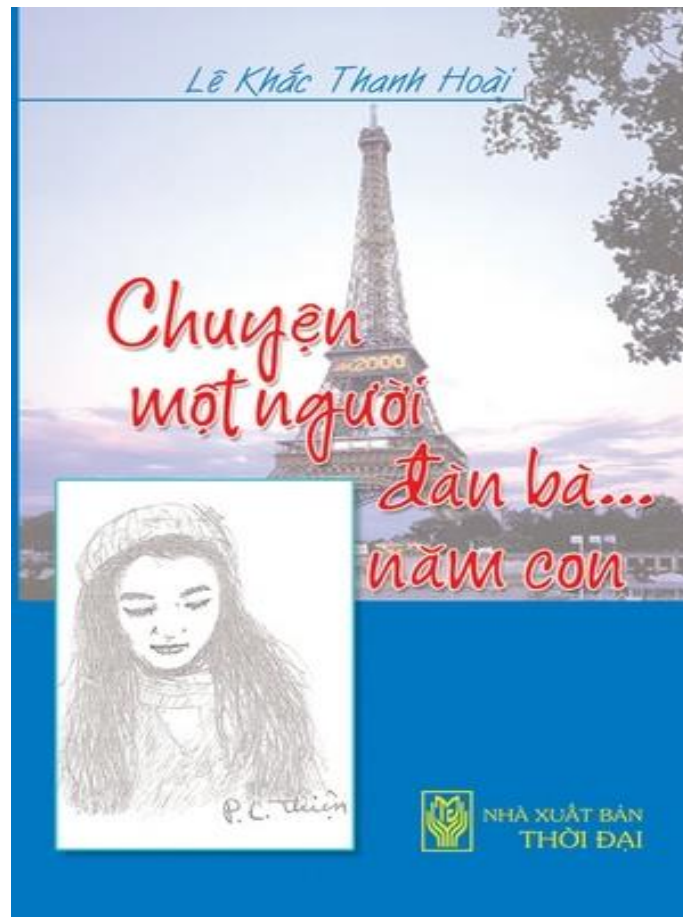

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.net

Chuyện một người đàn bà... năm con.

Lê Khắc Thanh Hoài

Bà ngoại nó vừa mới bước vào nhà, chưa kịp ngồi xuống ghế, thằng bé đã hối hả chạy vù đến, tay cầm phong thư dúi mạnh vào bàn tay bà :

- Mừng sinh nhật bà ! Bà ơi mở phong bì này mau đi !
- Ủ con, chờ chút cho bà ngồi xuống đã, có gì mà hấp tấp thế !
- Quà sinh nhật của con cho bà, con muốn bà mở xem liền !
- Ô thằng bé con này ! cho bà ngồi nghỉ một chút rồi sẽ mở xem...
- Không ! con muốn bà xem ngay bây giờ, tức khắc !
- Thôi thì bà chiều con vậy...xem nào !

Bà ngoại nó vội bóc bao thư, rút ra một tấm giấy bạc mười euros mới tinh và một bài thơ do chính nó viết tay với đầy lỗi chính tả nhưng bài thơ dễ thương làm sao...Bà đọc lớn :

Chère grand'mère

Ta musique est si fine

Elle est divine !

Grand' mère Printemps

Je te fais des baisers blancs

Des baisers bleus

Des baisers de toutes les couleurs !

Bà yêu quý ơi

Nhạc của bà thật là thanh cao tế nhị

Thật là thần thánh !

Bà của Mùa Xuân

Con trao bà những nụ hôn màu trắng

Những nụ hôn màu xanh

Những nụ hôn muôn màu sắc !

Bà nó đọc xong bài thơ, nước mắt lưng tròng, hai bà cháu ôm nhau, hôn nhau, trao nhau những nụ hôn màu trắng, màu xanh, những nụ hôn muôn màu sắc của tình bà cháu !

- Bà ! ít nhất bà cũng có một " fan" trung thành với bà là con. Con có thể nghe bài hát đó của bà một trăm ngàn lần !

- Ủ ! " fan" của bà mà chỉ có thích một bài hát độc nhất...

-Ồ ! Có sao đâu, con cũng là " fan, fan, fan " của bà !

Cuộc đời sao có những phút giây đẹp như thế và tại sao không chỉ có những phút giây hạnh phúc như thế mà lại có những phút giây thật đáng chán đáng ghét ! Ôi cõi vô thường tạm bợ này ! Bà tự nghĩ như thế rồi trầm ngâm tư lự...à, mà sao thằng bé con này lại lì xì tiền cho bà nhỉ ? Thì ra nó để ý, quan sát, nó hiểu bà ngoại nó nghèo lắm, không như bên nội nó, mỗi cuối tuần nó đến ở với bà thì nó chỉ có cơm với trứng gà nếu không thì nó phải ăn chay như bà nó, vài cọng rau luộc với đậu phụ và xì dầu, nó cũng bắt đầu chán ngấy rồi nhưng mà nó rất dễ thương, nó thường nói : " Bà ơi, cho con ăn cơm với bơ và xì dầu hay nước mắm cũng đủ rồi, con không đòi hỏi nhiều đâu, này bà, không có cơm ở đâu ngon hơn cơm của bà nấu." Buồn cười thật , thằng bé tây lai này chỉ thèm cơm với bơ, xì dầu hay nước mắm (nhưng bà ăn chay nên cũng chẳng có nước mắm cho nó).

- Bà vui đi bà, sinh nhật bà có mười euros, bà có thể mua những gì bà thích !

Thằng bé con đã lì xì cho bà 10 euros. Đối với nó mười euros chắc cũng lớn...Nó đã lấy tiền bỏ ống hay tiền của ông nội nó lì xì cho nó và nó lại lì xì cho bà ngoại nó ? Một hôm nó kể khi nó về chơi với ông nội, biết ông nội rất giàu nó nói : " Ông nội ơi, chia bớt một ít tiền cho bà ngoại con !" Lẽ tất nhiên là ông nội chỉ cười. Bà ngoại nó

thì cảm động xót xa, ngạc nhiên thật, thằng bé con này vậy mà thật có lòng, để ý đến người khác, thích giúp đỡ...

- Phải đấy con, chủ nhật này bà , con, cùng với anh Olivier, em Myrtille, chúng ta đi chợ trời, cứ tìm mua những món hàng chỉ có 1 euro là chúng ta cũng có được mười món hàng ! Nhiều đấy chứ !

Thế là chủ nhật đến, bốn bà cháu kéo nhau ra chợ trời, lục lọi tìm tòi những món đồ chỉ đáng giá một euro mỗi thứ. Tụi nó nhao nhao, kìa bà cái này, ô kìa bà, cái kia...không được, phải xem thứ gì bà cần và ích lợi, không mua bất cứ gì...

Đi lui đi tới mấy vòng rồi bà cháu cũng kiếm được một sò đồ cần dùng lật vặt trong bếp của bà. Và bà cũng không chi hết mười euros của thằng cháu !

Chủ nhật nào bà và cháu cũng đi dạo chợ trời, dù chẳng cần gì phải mua lắm nhưng có cơ để đi dạo và tụi con nít lại thấy vui, ôm một đồng đồ (rẻ tiền) như vừa mới trúng số, đem về nhà. Như thế là trôi đi một sáng chủ nhật.

- Đó, nhờ tiền lì xì của Jérémie mà bà mới mua đủ thứ này, cảm ơn lòng tốt của con nhé ! Ngày con, Phật dạy nếu con biết bố thí thì con sẽ được quả báo tốt là sẽ giàu có.

- Con biết, nên con sẽ không keo kiệt con sẽ cho bà tiền hoài !

- Không nên như thế ! ngược đời, cháu lại cho bà tiền là làm sao...

- Chẳng sao cả ! Bà nhớ nhé, nếu sau này con có hai triệu thì phần bà sẽ là một triệu ! Nếu con có bốn triệu thì phần bà là hai...

- Thôi, thôi, nhiều quá...bà chẳng cần...

- Con sẽ cho bà rất nhiều tiền...

- Tốt lắm ! nhưng phải chờ con lớn lên thì cũng... hơi lâu ! Cầu cho bà còn sống để lãnh một triệu hay vài triệu của con !

- Chắc chắn... Chắc chắn !

- Nhưng mà nếu chỉ bố thí cho người mình thương thì cũng không mấy tốt...phải bố thí cho luôn cả những người mình ghét hay không quen biết con à !

- Điều đó con sẽ gắng, sẽ làm, con muốn trở thành một người rộng rãi và được quả báo giàu có !

Ôi cái thằng bé con này sao mà quá dễ thương như thế, bà ngấm nghĩa khuôn mặt nó, con trai mà hai má lúm đồng tiền thật sâu, thật đẹp, tương đó e có thể giàu ! " Nó đẹp quá, mấy đứa con gái e phải chết mê chết mệt vì nó...nguy tai, bà thì chỉ muốn nó đi tu, gái giếm làm chi, khổ lắm" bà nghĩ thầm.

- À, mà sao con biết bà nghèo ?!

- Thì...đâu cần phải nói, con thấy mà !

- Thấy gì ?

- Thấy bà không có nhà như ông bà nội con, trong nhà lại chẳng có đồ đạc gì nhiều cả, bà cứ lượm đồ người ta vất ngoài đường, con thấy bà tự tay làm lấy cái này cái kia...Bà đóng tủ, đóng kệ như thợ mộc...nhưng mà thợ này chẳng rành nghề, bàn ghế, kệ, tủ của bà cứ rung rinh muốn sập, xiêu vẹo hết, có ngày rớt bẻ đầu tụi con cháu...Rồi gì nữa, này nhé, xe bà không có máy lạnh, bà chẳng bao giờ

đi nghỉ hè...Xem còn gì nữa...à...con nghe người lớn nói chuyện, bà mua gì cũng trả góp...bà phải trả nợ...

- Cháu bà thông minh nhỉ !

- Có gì khó đâu bà, con thấy, con nghe mà...

- Thôi được rồi, con giỏi lắm...Miễn sao bà cháu mình hạnh phúc là được. Con về với bà con thấy vui vẻ, ấm cúng là được. Bà không bao giờ bỏ đói con, lúc nào cũng có đồ ăn và ở đây con cảm thấy thoải mái, yên tâm, bà lúc nào cũng lo cho con, che chở con, hết mực thương yêu con...

- Vâng, bà yêu quý ơi, con cũng thương bà hết mực !

Ôi cái thằng bé này ăn nói làm sao mà bà phải thấy lòng bà mềm nhũn xuống ! Bà nuôi nó từ khi nó lọt lòng mẹ. Mẹ nó thuở đó đang còn đi học mà mang bầu. Bà phải nuôi nấng nó cho mẹ nó tiếp tục việc học. Bà làm bà ngoại khoảng bốn mươi lăm tuổi. Ấm đũa bé ngoài đường, gặp người quen biết, họ cứ ngỡ là con của bà, bà lại cứ phải phân trần: " thật mà, tôi không dấu diếm, đây là cháu ngoại của tôi". Mọi người nhìn mặt bà, vẫn còn tỏ vẻ nghi ngờ...

Tối chủ nhật. Mấy đũa con của bà đến lãnh cháu về. Thế là một tuần lễ lại trôi qua. Nhưng tuần này nhằm sinh nhật của bà nên cả bày con cháu ở lại lâu hơn để ăn sinh nhật bà. Nói là ăn sinh nhật nhưng thật ra đã từ lâu bà bảo chúng con bà là bà không màng đến chuyện mừng lễ lạc gì hết, đừng mua sắm, đừng bày chuyện ăn uống nhậu nhẹt...(nói thế chứ chẳng có đũa con nào nhậu nhẹt, phần đông tụi con bà nó cũng chạy trường như bà !) Bày con cháu kéo đến thì cũng ăn uống chay tịnh như bà và chính bà lại phải nấu nướng cho chúng nó, chúng nó chỉ đem lại một cái bánh sinh nhật mua ở tiệm về, đôi khi cũng chính tự bà mua bánh cho sinh nhật mình, bà lo hết, con cháu chỉ tụ về ăn.

Thằng bé con muốn bà làm bánh " bọc lọc " vì nó và mẹ nó đều thích bánh này nhưng bà hơi mệt, bà kiếm cứ là không có bột và giấy để gói bánh. Nó đành nói : " Thì thôi vậy, bà ơi khi bà nấu nướng mà bà đã dồn hết tình thương yêu của bà trong việc nấu nướng đó là chúng con ăn ngon rồi, bà cứ làm cơm đi, làm gì cũng được !"

Thật cảm động và ngạc nhiên làm sao ! Một thằng bé con mười hai tuổi mà nói được câu đó thì quả là hiếm và quá sâu sắc chừng chạc. Hạnh phúc của bà là ở đây. Bày con bày cháu quây quần, anh em tương trợ nhau và thương bà hết mực. Bà còn đòi hỏi gì nữa ? Như một người bạn của bà thường nói : " Tao thấy mày là người hạnh phúc nhất trần gian, con cháu xum vầy, thương yêu nhau...Tiền bạc không đem lại hạnh phúc, tiền bạc không nghĩa lý gì..."

Vâng, có đúng phần nào như lời người bạn kia nói vì người bạn kia... là chủ nợ của bà, giàu kékch xù và đã xấp xỉ thất tuần mà vẫn cô đơn hiu quạnh tìm mãi một người bạn đời chẳng gặp...Như có câu thường nghe : có tiền thì không có tình...

Thật ra bà chẳng phải nghèo. Đây chỉ là một giai đoạn không may của đời bà. Bao nhiêu vốn liếng bỏ ra để giúp con cái tạo sự nghiệp làm ăn, rồi cuộc công ty phá sản, nợ nần, bà lại phải gánh, phải giúp con cái. Nơi bà, chúng nó tìm thấy một nơi nương tựa đầy tình thương bao la, không nề hà, không tính toán, đũa thất nghiệp, đũa thất tình, đũa bệnh hoạn...là chúng lại mon men về ở với bà, như một con chim gãy cánh bay về tìm tổ mẹ để được săn sóc, được an ủi, được lên tinh thần, được lành lặn rồi lại ra đi...Nơi bà mãi mãi là một tổ ấm, đầy tình thương yêu.

Phòng khách nhỏ hẹp mà chứa đủ 13 người, bà với con cháu dâu rể. Chúng nó quây quần ngồi dưới đất bởi vì phòng khách của bà, từ mười mấy năm qua không còn tiếp khách, không mời bạn bè, không thiết đãi tiệc tùng, không có bàn ghế, chỉ kê một chiếc bàn con thấp sát đất, theo lối nhật bản, trải tapis, mọi người ngồi trên gối. Phòng khách của bà là nơi để ngồi thiền hay đọc kinh sách. Bàn thờ Phật và bàn thờ ông bà kê giữa phòng. Các hình ảnh xưa cũ đánh dấu những khuôn mặt những quãng đời không hề phai mờ trong tâm tưởng của bà và các con cháu của bà cũng thế, chúng thường xem mấy tấm hình mà tấm tắc :

"Ồ khuôn mặt của ông ngoại thật là hiền từ ! bà ngoại đẹp quá ! ông cố bà cố thật cốt cách sang trọng !" Rồi chúng thường thúc giục bà kể những kỷ niệm xưa cũ thuở bà còn bé. Cứ thế, những buổi tối của những ngày cuối tuần kéo dài trong đêm khuya khoắt từ một chân trời này sang một chân trời khác, từ hiện tại đi lùi về quá khứ, từ quá khứ lại trở về hiện tại và từ hiện tại lại phóng tới tương lai với những cảm nghĩ, suy luận, phân tích...

Cuộc đời quay cuồng theo một điệu valse của ba thời quá khứ, hiện tại và tương lai.

Thằng cháu choàng cổ bà năn nỉ :

- Bà ơi, kể lại đi, có nhiều chuyện con chưa được nghe, ba con, mẹ con cũng chưa được nghe, các anh, em con, dì Anne, dì Jenifer cũng chưa được nghe, kể đi bà...

- Ừ, mà kể chuyện gì mới được chứ, nhiều chuyện quá mà nhiều khi đã kể lui kể tới rồi, mệt lắm, mất công lắm...

- Chuyện gì con cũng muốn nghe, đời ông bà tổ tiên...để biết con từ đâu tới, gốc gác như thế nào...

- Gốc gác thì ai chẳng có gốc gác, gốc gác nào chẳng giống nhau !

- Sao lại giống nhau được bà ! Không thể được !

- Thế mà cũng giống nhau thôi con à !

- Như thế nào ?

- Cũng như quả đất này xoay vòng vòng hàng tỷ năm thì câu chuyện của con người ta cũng thế thôi !

- Cũng thế thôi ?!

- Ừ, cũng thế thôi ! cũng hai người gặp nhau, một người đàn ông, một người đàn bà, yêu nhau, rồi đẻ một bầy con, rồi một bầy con lại đẻ một bầy cháu, một bầy cháu lại đẻ một bầy chắt chiu...

- Phải rồi bà, nhưng mỗi gặp gỡ đều không thể giống nhau. Trường hợp cha mẹ con gặp nhau không giống như bà đã gặp ông ngoại và ông cố đã gặp bà cố.v.v...

- Đúng rồi, bên ngoài thì chỉ thấy vậy, bên trong thì không có gì khác giữa những cuộc gặp gỡ.

- Nghĩa là làm sao bà ?

- Nghĩa là mọi người đều cùng một khát khao, một mãnh lực âm thầm thúc đẩy...Mãnh lực này phi thường nhưng cũng tầm thường !

- Mãnh lực...phi thường...tầm thường...

- Ủ, thì là sức mạnh không thể cản, không thể đẩy lùi, không thể tránh né...Sức mạnh của nghiệp lực !

- Bà nói cao siêu con không hiểu ! Thôi cứ kể một câu chuyện nào đó...nhưng phải là câu chuyện thật có, câu chuyện của đời bà !

- Ôi cái thằng bé con này ! Bà lại cứ phải chiều cháu...Ủ, thì như thế này nhé...

Mấy chục năm về trước, bà có cái biệt danh là " người đàn bà 5 con" bởi vì bà thường được nghe người ta hay giới thiệu bà với người khác với câu mở đầu : "...đây là chị Thu...chị có 5 con..." " ...đây là bà Thu, bà có 5 con" và ngay cả câu "...đây là vợ tôi...người đàn bà có 5 con" ! Quen tai rồi chính bà cũng tự đi giới thiệu mình : "...Vâng, tôi chính là bà Thu, người có 5 con..."

Có giai đoạn bà ở một ngôi làng nhỏ miền nam nước Pháp, mỗi sáng sớm bà dắt bầy con đi học, trưa, chiều lại đón về. Đi đâu cũng 6 mẹ con, bởi chúng đều sinh năm một nên xấp xỉ ngang nhau, trông như một gà mẹ với mấy gà con xúm xít, trong làng nhỏ, ít con nít, nhiều người già, mẹ con bà đi đâu ai cũng quay lại nhìn hoặc đứng lại hỏi han : " Ô, tất cả mấy đứa bé này là con của bà hết ư ? Kìa, cô bé con thật là xinh và giống hệt mẹ, như hai giọt nước, ngộ quá !" Đôi lúc đi ngang những cửa hàng buôn bán, bà nghe bên trong mọi người xì xào : " Nhìn kìa, người đàn bà năm con..."

Biệt hiệu người đàn bà 5 con này đã cứu bà mà cũng hại bà. Thuở ấy bà còn trẻ lắm. Năm con mà chưa đầy ba mươi tuổi. Đi ra đường, nếu chỉ một mình bà, không đèo theo mấy đứa con nít thì không ai biết bà đã.... "năm con cùng chàng" nên nhiều thanh niên trai trẻ theo bà để ve vãn thì bà chỉ cần mở miệng : " Xin lỗi, tôi đã có 5 con !" thế là bọn trai tráng hoảng hồn bỏ chạy ! Nhưng khi bà đi kiếm việc làm thì người ta dành giựt bà vì bà vừa là vú em giỏi vừa là quản gia tận tâm với chủ nhà. Họ là những ông bà giám đốc công ty làm việc đầu tắt mặt tối, không có thì giờ trông coi con cái, họ cần một người đóng vai trò người mẹ, chăm sóc việc học hành, manh áo, miếng ăn, giấc ngủ cùng quán xuyến mọi việc hàng ngày cho đâu vào đó, lo con họ như lo cho con của chính bà, đưa đón chúng đến trường, đem chúng đi chơi thể thao, trông coi bài vở cho chu đáo và còn dạy cả... piano cho chúng nó !

Bà làm công việc này cho nên khi đi tìm việc bà không thể quên câu " Tôi có 5 người con" Các người chủ nghe như vậy thì yên tâm ngay, nghĩ rằng bà này chắc là biết nuôi con và thương con nít. Những người chủ này cũng rất khó tính vì bản thân họ không lo được cho con cái họ, họ trút tất cả trách nhiệm vào đầu người thay thế họ, không những họ tìm hiểu bà cẩn kẽ mà còn hạch hỏi về trình độ học vấn, hạnh kiểm của các người con. Điều đó chỉ càng có lợi cho bà vì con cái bà học hành đỗ đạt, hạnh kiểm tốt cả. Được cái may mắn đó nên mấy chục năm qua bà chẳng bao giờ thất nghiệp. Bà lại mở một lớp dạy đàn tại nhà, con nít rất đông. Hình như bà chỉ thành công nơi nào có con nít.

Nói về cái không may của người đàn bà 5 con ấy là như thế này. Năm...cực cực hay cực nợ ? cũng là nguồn gốc làm tan vỡ tình duyên của bà. Đừng quên đây là chuyện kể trong giai đoạn bà đã ly dị với cha của năm đứa con bà. Một thân bà phải gánh vác nuôi bầy con thơ. Cũng vào lứa tuổi ba mươi mà cô đơn ấy, bà yêu một chàng trai trẻ và chàng kia cũng yêu bà tha thiết. Vài năm trôi qua, tình vẫn đẹp và tha thiết trọn vẹn. Bỗng một hôm, anh chàng nói :

" Anh phải cưới một người vợ để chiều theo ý của mẹ anh. Mẹ nói không muốn anh cưới em vì em...đã có năm con...nhưng anh, anh thề với em, em là mối tình lớn của

đời anh, anh sẽ không bao giờ quên em và cũng không thể xa em, chúng ta vẫn sẽ mãi mãi gần nhau và yêu nhau ! "

Bà nghe câu đó mà thấy cả một chân trời sụp đổ. Tất cả bọn đàn ông đều hèn nhát và đều giả! Bà thổn thức trong lòng nhưng bà làm mặt tỉnh táo và quyết định :

" Thôi anh, chúng mình nên xa nhau là hay nhất vì em chẳng muốn chia sẻ anh với ai khác, em không muốn mỗi ngày đều sống trong chờ đợi và nơm nớp đặt câu hỏi anh có về với em không, cuối tuần này anh sẽ ở đâu ? anh sẽ nói láo đủ điều với vợ anh để phóng xe lại hôn em vội vàng để rồi lại gấp gáp ra đi như một tên ăn trộm...thôi, em chẳng muốn chơi cái trò mèo chuột đó đâu. Anh hãy đi, chúng ta hãy xa nhau..."

Và chính bà đã đóng cửa, đuổi chàng trai trẻ, cắt đứt liên lạc, tim bà đau lắm, bà đã khóc rất nhiều, nhiều buổi hẹn hò ray rức, dần co, đau đớn...nhưng không thể, bà phải cứng rắn và cuối cùng bà đã làm chủ được con tim và bà đã...tống cổ chàng trai ra khỏi đời bà.

Rồi một ngày nọ, bậc trượng phu quân tử xuất hiện. Vị này đã quá ngũ tuần mà bà thì chỉ mới ba mươi sáu xuân xanh. Dù kẻ phượng bắc người phượng nam, dù cách trở hàng trăm cây số, vị này không ngại đường xá xa xôi, mỗi tuần đều gặp bà để thủ thỉ : " Anh sẽ đón em về bên anh, anh sẽ lo cho em và bày con của em, hãy về với anh, chúng ta cùng làm lại cuộc đời ! " Ôi lời nói của người nghe sao mà êm dịu, sao mà ấm lòng thế, bà cảm động vô vàn, thậm chí nghĩ rằng bà sẽ có hạnh phúc lâu dài vì quan hệ này vừa có tình vừa có nghĩa. Thế là bà từ bỏ tình nhỏ để đến thủ đô nhận nhiệm cùng chàng xây tổ ấm với...5 đứa con của bà.

Một năm, hai năm...rồi mười năm.Cuộc tình chấm dứt trong chua chát : "Anh muốn ly dị ! Anh muốn tìm một người đàn bà chỉ...lấy anh làm lẽ sống đời mình, mà em, em còn bày con, còn mấy bài hát, mấy bài thơ của cái anh chàng thi sĩ kia...em không thể xem anh là lẽ sống độc nhất...anh, anh không cần một người đàn bà tài ba và nhan sắc ! » Những lời nói của ông chồng như sấm nổ ngang tai. Bà chợt nhận ra chân lý nơi câu thơ của cụ Nguyễn Du " Chữ tài liền với chữ tai một vần..."Ôi, nhan sắc để làm gì, tài ba để làm chi ? có chăng là chuốc họa vào thân ! Thế là bậc trượng phu quân tử...cũng từ chức, không ai muốn chia xẻ cuộc sống với người đàn bà 5 con. Đời bà như chiếc thuyền lênh đênh trên biển cả. Có câu nói " Phận gái mười hai bến nước" quả đúng như thế.

Cho dù ai có chê cười, cho bà là mê tín dị đoan, không cao siêu sâu sắc, ngây thơ nhẹ dạ, chỉ biết khẩn vái, cầu nguyện, bà cũng mặc. Đời bà thăng trầm dâu bể, sóng gió triền miên, nếu không có bàn tay Bồ Tát, bà tin chắc là bà khó mà còn sống sót đến ngày nay. Cũng thế đối với con cháu bà, mỗi khi gặp khó khăn hiểm nguy gì, bà cũng chỉ biết hết lòng tụng niệm Bồ Tát là vượt qua.

Con gái bà không may nên mỗi lần sinh đẻ là mỗi lần "thập tử nhất sinh" bà chỉ biết nương tựa vào bàn tay Bồ Tát. Không hiểu sao đứa cháu ngoại gái của bà lớn lên, mới bốn tuổi, chưa ai dạy bảo gì mà khi thấy hình Bồ Tát là nó cứ ôm vào lòng hôn chùn chụt và nhất định đòi cho được hình Bồ Tát để chưng trong phòng ngủ của nó. Bà không quên được ngày nó sinh ra, thật là khó khăn đau đớn cho mẹ nó. Tính mạng treo mảnh. Suốt ngày hôm đó bà phải liên miên trì tụng Bồ Tát nên mới được mẹ tròn con vuông. Bà tin chắc rằng vì thế mà đứa cháu ngoại không ai dạy bảo mà đã thương Bồ Tát. Bồ Tát hẳn đã cứu mạng hai mẹ con nó chứ chẳng sai !

Tuy có lòng tin theo Bồ Tát như thế và do ảnh hưởng Thiên Chúa giáo từ thuở nhỏ theo học với các "ma xơ" nên hình ảnh Bồ Tát cũng làm bà liên tưởng đến Đức mẹ Maria. Đấng Từ Mầu đã xoa dịu biết bao nhiêu khổ đau của con người. Mà nghĩ đến Đức Mẹ thì không thể quên Chúa Giê Su với tâm thương tưởng và dạy dỗ chúng sinh chẳng khác nào Bồ Tát. Và ngày lễ Noel đã trở nên một ngày lễ của gia đình không còn giới hạn tôn giáo, là một tập quán đẹp và đầy ý nghĩa. Ngày đó, nơi nơi mọi gia đình tụ họp sum vầy để tỏ lòng thương quý nhau, các món quà trao nhau để biểu lộ sự ân cần chăm sóc nhau.

Cũng thế, gia đình bà lại tụ họp mỗi dịp Noel về. Ba thế hệ quây quần. Thật buồn cười, nửa tây nửa ta, nửa mặn nửa chay, nửa già nửa trẻ...Bà thì đã bước qua lục tuần, con cái thì trên ba mươi xấp xỉ bốn mươi cả và bày cháu nội ngoại thì như một khóm măng non nhõn nhõn chồi lên sức sống võ bờ. Đám con nít thật là ồn ào náo nhiệt, xông xáo hớn hờ trước các món đồ chơi. Người lớn thì trầm tư, xúc động ngắm nhìn trẻ thơ vô tư hồn nhiên sung sướng, gạt bỏ một bên những phiền toái lo âu, mệt mỏi...

- Mời bà ngoại, cậu, dì hãy yên lặng nghe Myrtille hát và múa !
- Hoan hô ! Nào chúng ta hãy yên lặng !

Con bé thật ngộ nghĩnh, hát hay và múa giỏi dù chẳng học múa ở đâu cả. Mọi người trầm trồ khen ngợi.

- Phải ghi tên cho nó vào trường múa « ba lê" sớm đi chứ !
- Nó còn phải học piano với bà ngoại !
- Nó vẽ cũng hay lắm...chắc nó sẽ là họa sĩ...cho nó đi học vẽ !
- Thôi xin can, họa sĩ nghèo, khổ lắm...
- Múa hát đàn địch gì thì cũng có khác đâu, nghệ sĩ thì nghèo và khổ là cái chắc !
- Ai bảo nó thành nghệ sĩ đâu, múa hát đàn địch cho vui thôi mà...
- Phải rồi, nhưng ai mà biết được tương lai, chơi mà thật, thật mà chơi...
- Thì cứ nhìn bà ngoại...chơi mà thành thật đó !
- Đúng...trăm phần trăm !
- Đúng hết chỗ nói chứ còn gì nữa...vừa nghèo vừa khổ...
- Sợ như bà ngoại thì thôi, rán kèm cho nó học hành giỏi, ra bác sĩ như mẹ nó là yên !
- Thôi lo làm chi, chẳng ai đoán trước định mệnh, cái gì sẽ chờ đợi mình, sướng khổ giàu nghèo, là vua hay ăn mày, lọ lem hay công chúa...
- Phải biết tự chủ !
- Nói thì dễ...
- Không cách nào hơn. Tự chủ là vượt lên hoàn cảnh, xoay ngược chiều định mệnh.
- Giọng thầy giáo, thầy đời, muôn thuở là ông tiên sĩ nhà ta...
- Triết gia có đồng ý với thầy giáo không nào ?
- Bà ngoại nhạc sĩ nghĩ sao ạ ?
- Ừ...có làm quái gì...trên đời này...cũng chỉ rước khổ vào thân !
- Làm gì cũng khổ, không làm gì cũng khổ, thế thì phải...làm sao ?!
- Chẳng làm sao cả...nghĩa là...
- Vô vi như Lão tử ?
- Không, ngược lại cái gì cũng có thể làm miễn không hại ai là được, chỉ là phương tiện...

- Mục đích của đời con là thành bác sĩ chữa trị bệnh nhân khỏi các nỗi đau của thể xác, chẳng phải phương tiện.
- Chẳng phải thế, chữa trị bệnh nhân chính là phương tiện giúp con phát triển lòng từ !
- Vậy thì đâu là mục đích ?
- Khi lòng từ phát triển càng lớn thì con sẽ thấy cứu khổ thân xác rồi chưa đủ, con sẽ mơ ước một hạnh phúc lớn lao hơn, bền bỉ hơn cho con người.
- Kéo dài mạng sống, một trăm năm, hai trăm...vĩnh cửu !
- Con nghĩ như thế và cả khối nhà khoa học cũng đã và đang nghĩ như thế và họ nghiên cứu ngày đêm.
- Thì đấy chính là mục đích !
- Đó là cái thấy sai lệch ! Hãy thử tưởng tượng chúng ta tìm ra được liều thuốc trường sanh bất tử, không một ai phải chết, không còn gì phải sợ, kể ác mặc sức tung hoành !
- Nguy nan !
- Khi con thực sự có tâm từ thì con sẽ hướng đến đời sống tâm linh, đạo đức đây mới đích thực là mục đích.

Với cái tuổi đang từ từ về chiều của bà thì thực sự trong thâm tâm bà chẳng lấy gì làm vui mỗi khi những Noel này lần lượt đến và những Noel khác lần lượt qua. Dù vẫn biết tre già thì măng mọc nhưng bà vẫn không thể ngăn chặn một nỗi buồn, chán nản nơi đáy lòng. Cuộc đời ai rồi cũng sẽ chấm dứt. Cuộc chia ly nào rồi cũng sẽ phải đến. Ái biệt ly khổ. Đúng như lời Phật đã dạy. Vô thường là một định luật tự nhiên mà con người không thể cưỡng lại. Tất cả những gì mình nhọc công gầy dựng rồi cũng sẽ tan tành theo mây khói. Để khỏi rơi vào bi quan chán chường, bà cố nghĩ đến khía cạnh tích cực của vô thường vì cũng chính nhờ vô thường, nhờ có thay đổi, chuyển hóa mới có tiến hóa và thăng hoa được. Rốt cuộc con người dù sợ vô thường đổi thay nhưng cũng lại rất cần vô thường !

Nghĩ như thế để trấn tĩnh lòng mình mỗi khi nghĩ đến cái ngày phải vĩnh biệt bầy con cháu thân yêu. Càng thương yêu nhiều chừng nào thì càng khổ. Ngắm nhìn bầy cháu mỗi ngày mỗi lớn, trở thành những thiếu niên yêu đời, dồi dào sức sống bên cạnh cha mẹ chúng nay đã bước vào tuổi trung niên chừng chạc, đã nếm trải những kinh nghiệm ở đời, cũng mang đầy thử thách chông gai, không có gì đạt được mà không phải trả cái giá của sự nỗ lực không ngừng, sức kiên nhẫn, chịu đựng, cùng với mồ hôi và nước mắt, bình thường như mọi người trên đời, bà cảm thấy bình an, bằng lòng với số phận.

- Thời gian qua mau khiếp thật, mẹ nhỉ !
- Nhìn Myrtille mẹ cứ ngỡ con thuở bé !
- Con cũng giật mình, thì ra mình đã ba mươi mấy tuổi đầu...
- Từ mẹ đến con, từ con đến cháu rồi sẽ từ cháu đến chắt...ngày kia sẽ đến lượt Myrtille sinh con đẻ cái và con sẽ là bà ngoại !
- Con chẳng dám nghĩ tới...

- Mẹ thì không thể quên cái ngày sinh con ở nhà thương, chẳng ai bới xước lo lắng, ngày con sinh cháu thì mẹ lo đứng ngồi chẳng yên...rồi ngày kia Myrtille...và con sẽ quán quít âu lo...
- Chà mẹ lo chi xa...
- Thời gian qua mau như chính con đã thấy.
- Đúng, nhưng con chả lo như mẹ ...
- Phải rồi, chẳng nên lo trước...mẹ chỉ muốn nói...cái vòng luân hồi tiếp diễn mãi và chúng ta cũng không biết sẽ đi về đâu... !
- Nghĩ lại thì cả thế giới cũng không ai biết tương lai quả địa cầu này đi về đâu...môi trường sinh thái nguy nan, tài nguyên hao mòn, con người sẽ đói sẽ chết sẽ giết nhau dài dài...
- Một viễn tượng thật u ám !
- Hôm nay là Noel mẹ à, hãy tạm quên hết những gì đen tối.
- Phải rồi, Noel...hãy sống như con nít, trong Kinh Thánh có câu : " Khổ ngày nào, đủ cho ngày ấy " và các vị thiên sư cũng đã từng dạy : "Chỉ biết ngày tháng này, hay chi Xuân Thu trước "
- Mẹ thấy chưa, hãy buông bỏ mọi lo lắng...kia, mẹ lật album mà xem, có tấm hình lúc mẹ năm sáu tuổi, con thấy Myrtille cũng giống hệt mẹ.
- Thảo nào chẳng bà cháu, lại thêm múa hay hát giỏi y hệt bà hồi nhỏ.
- Cũng lạ, tính tình nó chẳng giống con chút nào !
- Con ngoan ngoãn, hiền lành, rụt rè nhưng siêng năng và học giỏi lắm !
- Myrtille thì phá phách hơn cả con trai, lại chọc ghẹo anh nó chịu hết nổi.
- Thôi thì con cũng nên biết khấn vái Bồ Tát cho nó nên người tử tế !

Cũng may con cái bà đều được tiêm nhiễm đạo Phật, sùng kính Bồ Tát. Đối với bà thì chỉ có một đời sống tâm linh phong phú mới đem lại hạnh phúc lâu dài bền bỉ. Bà sống giản dị đạm bạc, siêng năng kinh kệ để tâm hồn được thanh thản, ngày ngày vẫn chịu khó đi làm cho đến tuổi chính thức nghỉ hưu, như vậy để lãnh được tiền hưu trí, con cái có phụ giúp thêm gì thì lại càng tốt, bà sẽ được thông thả, rộng rãi tiêu xài. Và lại mắc phải cái tật tiêu xài bậy bạ như bà thì cũng không biết phải có bao nhiêu cho đủ. Bà phải biết tự lo liệu chứ không lý cứ ngửa tay chờ xin tiền bầy con.

Một đêm Noel để tạm quên đi những vấn đề, riêng tư, lớn nhỏ. Jérémie, thằng cháu ngoại thì không ngừng kể những mẩu chuyện hay những câu đố thật khôi hài làm vui nhộn bầu không khí trầm tư của người lớn. Khuôn mặt xinh đẹp còn rạng rỡ nét vô tư của nó, với tiếng cười giòn vang, mọi người đều buông thả lòng mình, đùa giỡn như con nít.

Lúc ngồi vào bàn ăn, đưa con trai cả cất giọng đọc kinh bằng tiếng Tây Tạng để dâng thức ăn lên chư Phật cùng hết thảy mọi loài chúng sinh vì nó là một Phật tử thuần thành và đã quen thực hành như vậy. Phần đọc kinh của nó vừa xong thì bà nói tiếp : " Nhưng hôm nay lại là ngày sinh nhật của chúa Giê Su thì chúng con cũng xin dâng lên chúa và Đức Mẹ Maria" ! Con cháu đều mỉm miệng cười vui vẻ.

Noel năm nay trời lạnh gắt, mấy ngày trước thì tuyết rơi nhiều và bất thành linh nên đường xá giao thông bị kẹt làm trở ngại nhiều công việc, ai cũng lo lắng sợ ngày Noel mà tuyết còn rơi nhiều như vậy e các gia đình khó tụ họp đông đủ, may thay đúng ngày Noel dù lạnh nhưng khô ráo, tuyết tự nhiên ngừng rơi.

- Bà ngoại này, gia đình mình tụ họp đông đủ như vậy thật vui, con đã kể những câu chuyện tếu, em con đã múa hát, giờ thì đến lượt bà phải làm một màn gì chứ !

- Màn gì bây giờ nhỉ ? hát hò thì bà chẳng còn hơi hám...

- Nhưng chắc chắn bà vẫn còn hơi sức để kể một kỷ niệm đẹp của đời bà, vậy hãy kể chuyện, điều mà con thích nhất !

- Một kỷ niệm đẹp...nào để bà suy nghĩ...cố ôn lại xem cuốn phim của đời bà nhé !

Và như thế, cuốn phim của đời bà được quay chiều trở lại ngược dòng thời gian của hơn bốn mươi năm về trước, của hơn bốn mươi mùa Noel đã trải qua. Kỷ niệm đẹp ấy lại xảy ra đúng vào mùa Noel. Một Noel lạnh giá và trắng xóa. Tuyết đã rơi xuống thành phố Paris như chưa bao giờ từng rơi...

Thuở ấy bà chỉ là một thiếu nữ vừa tròn đôi mươi, bà có cái may mắn được du học tại Bruxelles, một trong những thành phố cổ xưa của Âu Châu, bà cũng ở nội trú với các " ma xơ " như thuở nhỏ ở quê nhà, chăm chỉ học hành, nghiêm túc, đàng hoàng. Nhưng chỉ được vài tháng trời ngắn ngủi thì đám sinh viên nội trú cùng ở chung với bà hòa nhau than phiền :

- Chúng tôi chẳng hiểu bạn học hành lúc nào nhưng tối ngày chỉ nghe tiếng piano và tiếng sáo của bạn, thật là bức mình khi chúng tôi phải lo học bài, yêu cầu bạn đừng chơi đàn thổi sáo trong cư xá nữa !

- Vâng, xin lỗi đã làm phiền, vậy thì tôi sẽ tìm cách chơi ở ngoài cư xá vậy...

Và như thế mỗi lần đi đâu bà đều đem theo cây sáo, ngay cả những lúc đến giảng đường, vào những giờ nghỉ ngơi, bà cùng một vài bạn học xuống chỗ giải lao, cafeteria, uống một cốc nước ngọt, nếu vắng vẻ ít người thì bà rút cây sáo trong cặp ra và khoe với bạn bè :

- Nào mời các bạn hãy lắng nghe, đây là giai điệu mới nhất mà tôi vừa sáng tác tối nay...

- Hoan hô, nào chúng ta cùng lắng nghe !

Một năm học sắp trôi qua như thế, có lẽ bà đã để thì giờ sáng tác các ca khúc nhiều hơn là học hành. Cho đến mùa Noel tới thì bà không còn biết học hành là gì nữa...

Không hiểu sao mà từ khi xa quê hương xứ sở, bà lại " thèm " âm nhạc đến như thế, các giai điệu ở đâu cứ tuôn trào trong đầu, thế là đang học bài bà cũng ngừng lại để nắn nót mấy nốt nhạc kéo nó lại chạy mất đầu và chắc chắn là bà sẽ không thể nào nhớ lại nổi.

Lúc bấy giờ tình cờ, qua sự giao thiệp với bạn bè bà con ở Paris, bà chơi thân với một họa sĩ, khi có ca khúc nào thật đặc ý bà thường gửi qua khoe với người bạn này.

Đặc biệt vị họa sĩ này tuy đã ở Paris lâu năm nhưng lại nấu ăn rất giỏi, nhất là các món Huế. Lâu lâu họa sĩ ấy gọi điện sang cư xá của bà :

- Có thềm bún bò giò heo thì cứ leo lên xe lửa, ba tiếng đồng hồ là tới Paris ngay, bún Huế vừa cay vừa đậm đà, càng hâm đi hâm lại càng ngon...tôi chờ Thu để cùng thưởng thức nhé...ý quên...còn chuyện nữa...sẽ...khoe một bức tranh mới...!

Và cứ thế, Paris-Bruxelles, rồi Bruxelles-Paris...Những nhà ga, những chuyến xe lửa nối liền hai tâm hồn cùng gắn bó với nghệ thuật.

- Thu ơi, nhất định Noel này phải có mặt tại Paris, hứa nhé không thể thiếu Thu được ! Sẽ có một món quà rất...rất bất ngờ !

- Chà hồi hộp quá...nhưng đừng nói gì trước nhé, chắc chắn Thu sẽ qua đúng đêm Noel !

- Vâng, bất ngờ lắm, tôi sẽ không thố lộ đâu...Surprise, Surprise...

Nhưng đêm Noel ấy bà chẳng đúng hẹn vì mua vé xe lửa trễ, ngày mai lại bà mới có mặt tại Paris.

- Tối hôm qua chẳng có gì vui vì mọi người đều chờ Thu !

- Cho Thu xin lỗi mọi người...

- Đâu có xin lỗi được, ngày mai Thu phải đến, mọi người nhất định chờ Thu mới ăn Noel...vậy, tối mai nhé !

Tối hôm ấy bà đã đến điểm hẹn. Một quán ăn không mang vẻ lịch lãm sang trọng nhưng ấm cúng, thanh nhã, nơi gặp gỡ của văn nhân nghệ sĩ Paris.

Bà ngạc nhiên vì đi kèm với người bạn họa sĩ kia là hai ông mặt lạ hoắc bà chẳng hề quen biết, mà khi ngồi vào bàn ăn, ông bạn họa sĩ kia cũng chẳng màng giới thiệu !

Mà ai nấy cũng im lìm, kín đáo quan sát nhau, chỉ mở miệng nói với bồi bàn ! Ông bạn họa sĩ thì cứ phì phà ống pipe, lâu lâu cười mím một mình. Hai ông kia thì cứ nâng niu ly rượu, nhấm nha nhấm nháp và rồi cũng chẳng ai mở miệng ! Bà không hiểu ông bạn họa sĩ kia tính chơi trò gì, nhưng chẳng sao, bà cũng bất cần...đời. Khi ta hai mươi tuổi thì ta có quyền xem đời bằng nửa con mắt mà lị, vả lại ba ông kia trông có vẻ...ba ông già, so với bà nào mini jupe nào giày ống cao, bà có kênh kieu một chút thì lại càng dễ thương duyên dáng... !

Bỗng dưng bà đứng dậy và đi vào phòng vệ sinh, ở nơi phía ngoài, chỗ dành để rửa tay, trang điểm...Bà rút cây sáo trong xách tay, thổi lên giai điệu bà vừa sáng tác, thật tình bơ, xem như chẳng có ai trên ...quả đất này !

Giữa quán ăn ồn ào bỗng dưng đâu đó vang lên một tiếng sáo, mọi người nheo mắt tìm hiểu. Một trong hai người đi theo anh bạn họa sĩ đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, vì anh ta đoán tiếng sáo đã phát xuất từ đó, anh ta cười ngặt nghẽo khi thấy bà với cây sáo !

Trở lại bàn ăn thì mọi người vẫn cứ ăn và cũng không ai thêm mở miệng. Bà cũng lì lợm, nghĩ thầm" hừ, cứ để xem bọn đàn ông này làm trò trống gì!"

Buổi tiệc đã tàn trong im lặng. Bốn người đứng dậy chia tay nhau.

- Cám ơn Thu nhiều !

- Cám ơn Thu đã đến !

Một trong hai người bạn kia không nói cảm ơn mà cũng chẳng chào tạm biệt. Khi bước ra ngoài đường, bỗng đột nhiên anh ta xắn lại sát mặt bà :

- Thật tình Thu không nhận ra tôi ?

Bà nhìn thẳng vào mắt anh ta :

- Thật tình...hoàn toàn không dối...
- Hừ, trò mà chẳng nhận ra thầy !
- Thầy nào ạ ?!
- Chịu khó nhìn thật kỹ cái mặt tôi lần nữa đi !

Bà giương đôi mắt thật lớn, cố tìm nơi khuôn mặt kia một đường nét quen thuộc.

- Có thể nào...
- Rất có thể...
- Nghĩa là...thầy chính là...Thầy... !
- Đúng, chính là...Thầy !

Khi bốn con mắt trừng trừng nhìn nhau thì bà đã nhận ra. Người kia cũng đã nhận thấy điều đó nơi ánh mắt của bà. Không cần phải nói nhiều. Không có chữ nghĩa nào có thể diễn tả hết sức hút của hai khuôn mặt, của bốn con mắt lúc đó.

....

Thế là Nàng, Chàng và hai con thẳng đường...Nam tiến. Về một tỉnh lớn nhiều nắng và gió khác hẳn với thủ đô Paris. Tỉnh lỵ này còn có tên gọi rất thơ mộng là Thành Phố Màu Hồng vì vách tường của những ngôi nhà ở đây thường được sơn phết bằng màu hồng và với màu đỏ của mái ngói dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra một không khí thật ấm áp, hiền hòa, nồng hậu. Quả đúng như vậy, người dân ở đây vui vẻ cởi mở, với cái giọng nói của dân ở tỉnh thì chân chất quê mùa không được sang trọng như dân thủ đô nhưng nghe qua ta thấy ngay cả một bầu trời chang chang nắng ấm.

Bấy giờ ngồi trên xe lửa rồi Chàng mới kể rằng mấy hôm sau khi nhận được tấm ngân phiếu của Cha giám đốc, tình cờ một hôm đi ăn phở, Chàng ngồi cùng bàn với một người đàn ông trạc chừng sáu mươi tuổi, vì nghe ngóng cuộc đối thoại giữa ông này và chủ nhân tiệm phở nên Chàng biết được hai người này là bạn và ông ta cũng là chủ tiệm phở nơi Thành Phố Màu Hồng đó. Sau vài câu chào hỏi xã giao thì câu chuyện giữa Chàng và người đàn ông này bỗng đi xa hơn, xa hơn cả sự mong đợi của Chàng.

- Ô thì ra bác cũng mở tiệm phở...
- Đúng, lâu lâu tôi lên Paris để mua sắm và lúc nào cũng ghé ông bạn tôi đây.

Rồi xây qua ông bạn, người đàn ông ấy nói :

- Mà này ông bạn, một tô của ông bằng hai tô của tôi đấy nhé !

- Nghĩa là sao bác...à, như vậy đời sống ở tỉnh chắc không đắt đỏ?
- Đúng đấy ! rẻ hơn nhiều lắm cơ, dễ sống, thoải mái...không như Paris, cái gì cũng mắc mớ, nhất là nhà cửa.
- Vậy nhà cửa ở đó...thí dụ một căn đủ lớn cho hai vợ chồng và hai con nhỏ khoảng bao nhiêu bác nhỉ ?
- Ba trăm quan là cậu có thể thuê một căn đầy đủ tiện nghi cho vợ con.
- Chà, ba trăm quan thì vừa túi tiền của cháu quá, cháu đang muốn tìm một căn hộ cho vợ con...
- Xuống tỉnh ở đi cho rẻ, dễ chịu lắm, đâu có mà xô bồ như Paris.
- Nhưng cháu chẳng quen biết ai.
- Không quen rồi cũng quen, có khó gì, đồng hương mình nhiều lắm.
- Nghe bác nói cháu cũng thấy ham...như vậy nhé, đây là địa chỉ của cháu, nếu Bác xem có ai quen dưới đó mà cho thuê một căn hộ cỡ giá ba trăm quan đó thì tin cho cháu biết, được không ạ ?
- Có khó gì, tôi sẽ giúp cậu.
- Cám ơn bác nhiều lắm !
- À, mà cậu có gấp không ?
- Dạ gấp...gấp lắm bác ạ !
- Vậy thì...vậy thì...tôi cho cậu thuê căn hộ của tôi !
- Của bác...nghĩa là...
- Nghĩa là trên lầu tiệm phở của tôi còn dư hai phòng mà chẳng ai ở, đầy đủ tiện nghi, cậu và vợ con ở đó cũng vừa đủ, cần gì cho lớn chỉ thêm mắc tiền...
- Bác nói phải quá, vậy bác cho cháu thuê đi, bao nhiêu hờ bác ?
- Thôi...chỗ đồng hương với nhau, ba trăm quan cậu nhé !
- Cháu đồng ý, cháu đóng tiền cho bác ngay bây giờ !
- Chẳng sao, khi nào cậu xuống sẽ tính sau...
- Vậy cháu xin bác địa chỉ và điện thoại, khi nào xuống cháu điện cho bác ngay.
- Được rồi, khỏi lo, xuống khi nào chả được.
- Cháu về thu xếp với vợ con xong là lấy xe lừa đi ngay, bác nhớ đừng cho ai thuê nhé !
- Không đâu, hứa với cháu rồi, lo làm quái gì !

Và như thế, chỉ trong cái thời gian...ăn xong tô phở là Chàng đã có giải đáp cho bài toán sum họp vợ con của Chàng.

Thử đó chưa có xe lừa vận tốc nhanh nên cũng phải mất chín tiếng đồng hồ mới đến cái Thành Phố Màu Hồng đó. Cả Chàng lẫn nàng đều nao nao vui sướng. Hành

trình về một chân trời mới, một cuộc đời mới đầy...hứa hẹn cho một tương lai tươi sáng hơn ! À mà cái gì cho thấy là đầy hứa hẹn nhỉ ?! Ô có nhà ở rồi thì sẽ có việc làm, rồi đời sống sẽ ổn định, rồi sẽ bớt nhọc nhằn vất vả...Rồi, rồi, rồi...Hi vọng, hi vọng, ừ thì cứ hi vọng như thế, ừ thì cứ thoải mái được ngày nào hay ngày đó, ừ trong túi vẫn còn khá nhiều tiền mà, ừ nghĩa là không có gì phải lo trong vòng vài tháng cơ mà, ừ đó đã là một bước tiến khá xa rồi, ừ có những ngày chỉ nghe leng keng bạc cắc trong túi không đủ mua một bao thuốc, ừ hãy nhìn mặt trời trên cao, nắng vàng xuyên cành lá, gió mát rượi êm ả làm sao, ừ sống là quên là bỏ đi thật nhanh quá khứ u buồn, ừ hãy hít thở thật sâu vào buồng phổi một bầu khí mới cho một cuộc đời mới ! ừ, ừ ừ...Chàng phì phà điếu thuốc và nhả từng cụm khói bay theo luồng gió nơi khung cửa sổ của toa xe lửa, ngắm nhìn Nàng và hai con ôm nhau ngủ. Một nguồn yêu thương lan toả trong lòng và một thoáng...giật mình ! Kề lang thang vô định như ta bỗng đâu...phút chốc mà vợ con đùm đề như thế này...cũng lạ thật ! Ta có bao giờ biết thế nào là một mái gia đình ! Ta có bao giờ mơ tưởng cái gì đâu ?! Ta theo Nàng...hay Nàng theo ta...thì có gì khác...đời ta đời Nàng, bày con...cùng nhau trôi dạt như lục bình trên sông...không, không được, ta sẽ làm tất cả mọi việc như một người đàn ông...tâm thường trên đời này, ta sẽ làm những gì mà ta đã từng chối bỏ và khinh bỉ để đem lại hạnh phúc cho Nàng và con chứ, ta sẽ tập sống thật đàng hoàng thật ngăn nắp thật gương mẫu, như ông bố của Nàng để Nàng hài lòng, Nàng sẽ yêu ta hơn...bày con ! Ô vẫn có cái gì bí ẩn xa vời nơi Nàng, dường như Nàng trốn ta sau bày con...Nàng tự lao đầu vào khó khăn vất vả nghèo khổ như muốn trốn tránh ẩn mình núp bóng gì đó mà ta chẳng biết, có cái gì như đe dọa Nàng, Nàng sợ hạnh phúc ? có ai từ chối hạnh phúc...Mà thôi ta chẳng nên nghĩ gì cả, quá nhiều ý tưởng nhầy loạn lên trong đầu ta và ta sẽ nổ óc mà chết... Vô tình chính Nàng đã...giết ta chết ! Không ! khuôn mặt Nàng hiền lắm, ta không được nghĩ xấu về Nàng, có chăng là...ma quỷ đang muốn phá hoại ta với những ý tưởng hắc ám, ta phải làm chủ cái đầu của ta và tìm ta chỉ cần biết...yêu nàng, yêu nàng mà thôi, ngoài ra...không có gì quan trọng !

Rốt cuộc Chàng và Nàng đều cảm thấy có điều gì lạc quan trong sự thay đổi. Sự thay đổi đôi lúc cũng cần thiết để kích thích năng lực, gây phấn chấn, đem lại một chút hương vị mới cho cuộc sống...tẻ nhạt. Ô mà nói tẻ nhạt chắc là chẳng đúng trong trường hợp của Chàng và Nàng mà sự đổi thay thì liên miên không ngừng !

Phở Hà Nội. Cái tiệm phở ấy đã hiện ra trước mắt. Mùi phở thơm đã xông lên tận mũi. Bác Kim, phải tên bác ấy là Kim, vui vẻ đón tiếp gia đình Chàng và Nàng. Thì ra bác ấy độc thân, xưa kia cũng là lính thợ, thế rồi bác mở tiệm phở sống qua ngày. Bác cặm cụi trong bếp, chỉ có thêm một thanh niên khác phụ việc chạy bàn và lật vật.

Bác Kim ở trong căn phòng nhỏ nơi tầng dưới, sau lưng nhà bếp, mặt tiền là tiệm ăn. Căn gác trên lầu tiệm phở xem cũng không tệ, dù hơi thiếu ánh sáng nhưng không chật chội, có một góc bếp nhỏ, có phòng tắm, phòng vệ sinh, tiện nghi tối thiểu, có thể sống được với hai đứa con hoặc...ba đứa cũng chẳng hề gì ! Vẫn còn hơn căn phòng nhỏ nơi cư xá Tin Lành. Có tiến bộ rồi đấy chứ. Chàng và Nàng không đòi hỏi gì hơn. Đêm ấy Chàng, Nàng và con cái đã ngủ một giấc thật ngon, thật yên lành, thật hạnh phúc.

Đêm thứ hai cũng ngủ thật yên lành thật êm đềm thật hạnh phúc. Cho đến đêm thứ ba thì...ác mộng bỗng dưng ủa đến !

Lúc ấy chẳng biết rõ là mấy giờ nhưng chắc chắn là đã khuya lắm rồi vì Chàng Nàng và con cái đều đã đi ngủ từ lâu và ai nấy đều chìm trong giấc ngủ chỉ còn nghe tiếng thờ đều đặn phập phồng trong căn phòng.

Cả Chàng lẫn Nàng bỗng giật mình thức giấc với tiếng chìa khoá lạch cạch. Ai đang mở cửa và đi vào. Chàng ngồi thót dậy, chạy ra khỏi giường và lên tiếng :

- Ai...ai đó...muốn gì...!
- Cháu...bác Kim đây mà, đừng lo !
- Ủa, bác có chìa khoá ? bác lên đây làm gì...khuya khoắc như thế này...lại chẳng báo trước, tội cháu hết hồn !
- Cháu đi ngủ đi, chẳng có gì...à bác quên nói cho cháu là bác có cái kho chứa đồ trong góc kia kia, khi cần bác phải chạy lên lấy...
- Ồ thế thì...phiền cho tội cháu lắm !
- Chịu khó một chút mà...mai mốt bác sẽ dọn kho xuống nhà dưới.
- Thôi được...bác nhớ dọn sớm cho tội cháu nhé, cảm ơn bác trước !

Thế rồi Chàng trở lại giường ngủ nhưng hậm hực tức tối, hừ...được rồi mai mốt mà không lo dọn kho xuống thì...để coi !

Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, ba ngày trôi qua...và cái kho cũng vẫn chưa dọn. Rồi đêm ấy, lại tiếng chìa khoá lạch cạch vào lúc nửa đêm, Chàng đã lên giường nhưng chưa ngủ. Lần này thì Chàng không còn kiên nhẫn nữa. Ông già bán phở này chơi ngang thật, có chìa khoá muốn vào lúc nào là vào, đã không báo trước lại cứ chờ ban đêm thì mò lên nghĩa là làm sao ? hừ...chịu hết nổi rồi, ta phải cho hắn một bài học !

Nghĩ thế rồi là Chàng tung ra khỏi giường, đứng trước cửa phòng chặn lại, nhất định không cho bác Kim vào.

- Xin mời bác đi xuống ! Phòng trên này bác đã cho tội cháu thuê, bác không có lý do gì mà lên đây nữa !
- Kia...cái kho của bác còn đó mà...
- Bác rần chịu, ai biểu bác không lo dọn xuống, đã nói mấy ngày nay rồi...bác đã hứa mà bác không làm !
- Có đâu...bác bận quá chưa dọn được mà...
- Không bận gì cả ! bác kêu chú Minh giúp bác một tay là xong nhưng bác chẳng chịu kêu...bác cố ý, bác không muốn dọn !
- Làm gì có...làm gì có...

- Không...có với không gì cả, bác đi xuống ngay lập tức !
- Không được, bác phải lấy đồ nấu phở !
- Khuya rồi, có khách khứa gì nữa đâu mà nấu nướng !
- Phải lo trước cho nồi phở ngày mai chớ !
- Được rồi, ngày mai thì ngày mai lo, bác đi xuống, mau lên !
- Không ! bác phải lấy đồ trong kho trước...
- Bác không lấy gì hết, bác đi xuống gấp, nhanh lên !

Nói rồi Chàng túm cổ áo bác Kim, kéo bác xuống lầu, vào trong bếp, Chàng dí bác vào vách tường :

- Xin lỗi bác nhé, lần này...tha cho bác !

Chàng thả bác ra, vừa quay lưng đi, lúc ấy Nàng cũng vừa chạy xuống, thì thấy bác đang trườn người tới chụp con dao phay to tướng nằm trên bàn, vừa quơ lên quơ xuống vừa hét to :

- Thằng kia lại đây xem...coi ai sợ ai !
- Cháu can bác...cháu lạy bác...Bồ Tát ơi cứu con !

Nàng vừa khóc vừa kêu cứu...Bồ Tát vừa ôm Chàng kéo nhanh ra khỏi bếp, chạy lên phòng, khóa cửa lại.

- Khóa cửa làm gì, hần có chìa khóa mà...đồ mắc dịch !
- Thôi đừng nóng, đừng giận nữa...án mạng bây giờ !
- Kỳ thật...mình đi đâu cũng cứ gặp...quỉ sứ !
- Hết dạ xoa...đến la sát !
- Gặp thằng...du côn như anh thì...cũng vừa !
- Em không ngờ anh...như vậy!
- Du côn như vậy phải không ? không những du côn mà còn khoẻ nữa chớ ! nhờ hồi nhỏ lội sông Cửa Long đó, tụi con nít lội thua hết, hừ, cứ chạy rong ngoài chợ, ngồi lê ăn hàng vặt suốt ngày...hết bún thì phở, hết phở thì hủ tiếu, hết hủ tiếu thì bánh cuốn bánh bao bánh tiêu bánh bò quen thói ham ăn...cho đến bây giờ, chẳng thèm đi học, không khỏe không du côn sao được, có vậy mới che chở nổi...cô nương !
- Phải rồi, khoẻ lắm...nhưng mà nhịn một chút thì cũng tốt hơn là ...ầu đả ! đâu phải chỉ mới một lần...

- Thôi cô nương đừng dạy tôi bài học nào cả, tôi thừa biết phải làm gì...cô nương đi ngủ đi. Nói nhiều làm chi, nhắc đến mấy tô hủ tiếu ngoài chợ Mỹ Tho đó chỉ làm tôi...đói bụng !

- Rồi ! con ma đói...nổi dậy hoành hành...

- Phải, cô nương hay nhạo tôi là ma đói bởi vậy...đi đâu cũng gặp la sát, dạ xoa cho đủ bộ !

Nàng đang nước mắt đầm đìa mà phải bật cười ! Chao ơi bi kịch và hài kịch sao mà nó cứ theo nhau bén gót!

- À, em nghĩ ra rồi, mình cứ để chìa khóa trên ổ khóa, đừng lấy ra, bác Kim không thể nào mở cửa bất thành linh được, như vậy mình sẽ ngủ yên.

- Sáng mai anh đi kiếm nhà khác, không thể nào ở yên đây được. Lỡ có lúc anh không có nhà, chỉ một mình em mà hấn mò lên, ai biết được hấn muốn gì...không, không thể nào được, phải dọn đi gấp!

- Em hoàn toàn đồng ý, em cũng sợ lắm.

- Nghĩ cho cùng thì cũng do...tham ăn mà ra cả !

- Tham ăn ?!

- Ừ, vì thèm ăn phở mới mò đến tiệm phở, đến tiệm phở thì mới gặp ông già bán phở, khi ông ta đề nghị cho thuê căn phòng trên tiệm phở thì mình đâu cần suy nghĩ lâu lại còn...khoái là đằng khác ! sẵn tiệm phở dưới lầu ăn tha hồ !

- Ừ nhỉ ! nghĩ xa hơn thì lỗi là do...con ma đói !

- Nữa ! cô nương không chịu...tha tôi...có biết là tôi khổ sở như thế nào khi phải xa cô nương, vừa mới sum họp được mấy ngày thì lại có chuyện.

- Nói đùa cho vui mà, không sao đâu, mình vẫn có thể tìm nhà khác, đừng lo đừng buồn nữa.

Như thế là Chàng và Nàng chỉ ở nơi lầu tiệm phở kia khoảng một tuần thì dọn đi. Lúc bấy giờ điều kiện thuê nhà cửa còn dễ dàng, chỉ cần đóng đủ ba tháng tiền nhà trước là được, chẳng ai hỏi giấy tờ công ăn việc làm gì hết. Căn hộ này khá tốt, nằm trong một khu vực yên tĩnh của thành phần trung lưu, có đủ hai phòng riêng dành cho con cái, có bếp tiện nghi nhưng lại không có bàn ghế, giường tủ gì cả. Thế là những đêm đầu tiên cả gia đình phải tạm trải « ra » nằm dưới đất vậy.

Ngày ngày Chàng xem báo hoặc đến văn phòng tìm việc, theo dõi danh sách rao tìm người làm và ở đó Chàng gặp một bà cán sự xã hội đã hết lòng giúp đỡ. Chỉ vài ngày sau là căn hộ của Chàng và Nàng đầy ắp đồ đạc ! Nào giường nào tủ nào bàn ghế tủ lạnh nồi niêu chén bát, không thiếu một thứ gì, ngay cả quần áo ! Bà ấy còn viết thư giới thiệu cho các hội từ thiện để có thể lấy thêm những gì cần khác. Chỉ vài ngày sau là Chàng được giới thiệu dạy tiếng Anh cho một bà quý tộc người Nga, như vậy để có thêm chút đỉnh tiền tiêu vặt trong khi chờ đợi công việc tốt hơn. Và rồi

không bao lâu sau Chàng nhận việc thư ký phụ tá văn phòng cho trường đại học của tỉnh.

Nàng cũng vừa sinh thêm đứa con trai thứ ba. Đời sống xem như khá ổn định và hanh thông. Vài tháng sau đó, Chàng và Nàng quyết định đổi chỗ ở để cho tiện đường đến chỗ làm việc. Sau khi sắp đặt cho các con vào nhà trẻ thì Nàng cũng kiếm được việc làm trong một công xưởng chế tạo vật liệu cung cấp cho hãng thiết kế máy bay. Công việc của Nàng làm là thứ việc ráp nối những dụng cụ li ti cần rất nhiều kiên nhẫn và sự tập trung, chú ý. Ê kíp của Nàng toàn là phụ nữ. Như một cái máy, suốt tám tiếng đồng hồ mà chỉ thuần làm một động tác giống nhau, nhắc lên bỏ xuống ráp vào, nhắc lên bỏ xuống ráp vào...Biết bao lần Nàng ngủ gục trên bàn làm việc !

Gia đình Nàng đã năm người, một đồng lương cũng có thể sống nếu tính toán giỏi nhưng Nàng nghĩ cũng nên làm việc thì thoải mái hơn.

Nàng làm việc được vài tháng thì lại khám phá...một mầm sống khác đang từ từ vươn lên trong bụng ! Như thế Nàng chỉ làm việc một thời gian ngắn rồi lại phải nghĩ ngợi lo việc sinh đẻ. Nàng và Chàng lại quyết định dọn chỗ khác lớn hơn vì số thành viên trong gia đình thì cứ càng ngày càng tăng. Con số một cộng một sắp thành...sáu !

Gần một năm trời chịu khó với công việc thư ký phụ nơi văn phòng đại học đó, một hôm đi làm về, Chàng nói :

- Thôi, dẹp cái bằng tiến sĩ qua một bên, phải lo nuôi con trước, anh sẽ nộp đơn xin dạy ở đại học, hiện nay đang có chỗ trống dành cho giáo sư nước ngoài, anh viết thư gấp cho ông thầy giám đốc luận án, ông ta có thể giới thiệu, giúp đỡ...

Và như dự tính của Chàng. Nhờ sự giới thiệu hết sức nồng nhiệt của ông thầy, với lời phê sinh viên ưu tú xuất sắc hạng nhất cùng với quá trình viết lách và dạy học của Chàng trong quá khứ, Chàng đã được giao phó một cách dễ dàng và nhanh chóng chức vụ giáo sư đại học nơi cái Thành Phố Màu Hồng đó.

Thế là từ cái văn phòng chật hẹp với đồng lương khiêm tốn của một thư ký phụ, Chàng bỗng nhảy vọt lên bậc cao của giảng đường đại học và trong túi không còn nghe lẳng keng bạc cắc như ngày nào...

(còn tiếp)

Nguồn: <http://www.lekhacthanhhoai.com/index.php/vn/write-vn-menu>

www.vietnamvanhien.net